SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 169. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 4, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го ВЕРЕСНЯ 1993. Ч. 169. РІК С.

Рухівці закликають негайно переобрати парламент

Київ (УНІАР). — Тут 1-го вересня темою пресової конференції голови Народного Руху України Вячеслава Чорновола та члена Центрального проводу руху Леся Танюка були питання: криза влади в Україні та шляхи зміни політичної системи в державі.

На думку Чорновола, сьогодні не слід говорити про кризу якоїсь з гілок влади — законодавчої, виконавчої чи судової. Не зважаючи на те, що багато заслуженої критики іде на адресу Уряду, головним винуватцем нинішньої кризи є Парламент. „Верховну Раду потрібно негайно переобрати. Зараз вона більше руйнує державу, ніж страйки", — заявив В. Чорновіл перед журналістами. Він оголосив, що за призначення нових людей Рух боротиметься різними методами, вступаючи в контакти з профспілками та іншими організаціями. Короткочасний мораторій на критику Уряду Рух зняв, оскільки, на думку рухівців, Кабінет Міністрів не виправдав надій. Однак, критикуючи Уряд, Рух не вимагає його резигнації. „Ми не впевнені, що до Кабінету Міністрів увійдуть кращі люди".

Закінчився конґрес україністів

Львів (УНІАР). — Тут 23-28-го серпня відбувся Другий Міжнародний конґрес україністів, у якому взяли участь близько 600 науковців з багатьох країн світу.

Учасники Конгресу обговорили широкий спектр українознавчої тематики: проблеми фундаментальних досліджень в галузі формування української нації, розвитку культури і мови, українського православ'я, франкознавства. На підсумковому засіданні виступив голова західного наукового центру академік Ігор Юхновський.

Директора Інституту українознавства Академії Наук України, академіка Ярослава Ісаєвича обрано директором Міжнародної асоціяції україністів. Раніше цю посаду займав професор Гарвардського університету ЗСА Григорій Грабович. Міжнародна асоціяція україністів була утворена в Неаполі, її перший конгрес відбувся у Києві 1990 року. На конгресі у Львові проведено 112 пленарних і тематичних засідань з різноманітних українознавських проблем. Наступний конгрес відбудеться, можливо, в Харкові, або в Празі.

МУЗИЧНЕ ДОШКІЛЛЯ РОЗПОЧИНАЄ ЗАЙНЯТТЯ

Нюарк, Н.Дж. — Український Музичний Інститут Америки, Інк., повідомляє, що Музичне дошкілля під проводом Марти Шлемкевич-Савицької розпічнеться у вівторок, 14-го вересня. Зайняття у залі Українського Народного Дому, 140 Проспект авеню, Ірвінґтон, Н.Дж. Вписи телефонічно на числа (908) 276-3134 або (201) 374-8079.

У Києві відбулася конференція СФУЖО — СУ

Київ. — 7-11-го липня тут відбулася конференція „Україна і демократія", яку зорганізував Союз Українок України у співпраці зі СФУЖО. На конференцію прибуло понад 250 делегаток СУ зі всіх кінців України та понад 20 представниць західньої діяспори: голова СФУЖО О. Соколик, заступниця голови СФУЖО Н. Даниленко, референтка народного мистецтва СФУЖО І. Руснак, голова Союзу Українок Америки А. Кравчук, представниця СФУЖО до М-ММ О. Процюк, голова Ліґи Українок Канади М. Стельмах, голова Союзу Українок Австралії М. Грудка, членки СУА Михайлишин, Базалицька-Берт, Величко і Соловій, голова Товариства Українських Жінок ім. О. Теліги (Англія) В. Смерека, голова Організації Українських Жінок у Великобританії Л. Дяківська і секретар Л. Фостун, представниця Ліґи Українських Католицьких Жінок Канади Є. Оброца, представниця Об'єднання Жінок Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ЗСА) М. Лозинська, представниця Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА І. Цегельська, представниці Союзу Українок Польщі Богун та Михайлишин.

Більшість делегаток західньої діяспори виступили з доповідями. Були обговорені такі теми: „Українська жінка посткомуністичного суспільства. Українка в діяспорі", „Родина. Материнство. Здоров'я", „Проблеми виховання", „Освіта. Професія. Жінка і праця", „Культура. Жінка і творчість", „Право. Жінка і політика".

З програмовими доповідями виступили голова СУУ Атена Пашко і голова СФУЖО Оксана Соколик. З'їзд вітали представники уряду та громадських і політичних організацій. Місцева преса, радіо і телевізія широко повідомляли про перебіг конференції.

Конференція була успішна, ділова, вона поглибила співпрацю жінок України і західньої діяспори.

ВІДБУДЕТЬСЯ З'ЇЗД ДРОГОБИЧЧИНИ

Керґонксон, Н.Й. — Тут на оселі УНС Союзівці заходами Центрального комітету Дрогобиччини відбудеться 18-го і 19-го вересня XII з'їзд колишніх мешканців Дрогобиччини. У суботу, 18-го вересня, о год. 10-ій ранку — реєстрація, а о год. 1:30 по полудні — відкриття з'їзду. О год. 6-ій вечором — коктейл, спільна вечеря-бенкет, мистецька програма, доповідь і забава з танцями.

У неділю, 19-го вересня, о год. 8:30 ранку — снідання, о год. 10-ій — Служба Божа та Панахида за померлих дрогобичан. О год. 12:30 по полудні — спільний обід, продовження нарад, ухвалення резолюцій та закриття з'їзду.

За приміщеннями треба звертатися негайно безпосередньо до адміністрації Союзівки, телефонуючи на число (914) 626-5641.

Отець М. Вівчар призначений єпископом-номінатом

Отець М. Вівчар

Чикаго. — Папа Іван Павло II номінував о. Михайла Вівчара, монаха Чину Найсвятішого Ізбавителя (ЧНІ), пароха церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., єпископом епархії св. о. Миколая у Чикаго.

Владика-номінат М. Вівчар народився 9-го травня 1932 року у провінції Манітоба, Канада. Закінчивши початкову семирічну школу, у травні 1945 року майбутній Владика-номінат вступив до школи св. Миколая у Вінніпеґу, а восени того ж року — до 8-ої кляси школи Отців Редемптористів у Роблині, Манітоба, в якій вчився до 1950 року.

У липні 1950 року Отці Редемптористи прийняли М. Вівчара до новіціяту в Йорктавні, Саскачеван. За постановою ігумена, всі майбутні студенти вищої семінарії мали закінчити приписані студії. Новик Михайло не мав закінчених студій для вищої школи, тому він повернувся до Вінніпеґу і закінчив їх у коледжі св. Павла. Наступного року він продовжував вчитися в університеті св. Павла.

У серпні 1952 року студент Михайло почав новіціят в Отців Редемптористів, а в серпні 1953 року склав тимчасовий обіт. Потім він поступив до семінарії св. Марії у Медовілі, Онтаріо. У вересні 1956 року він склав урочистий (вічний) обіт, у вересні 1958 року продовжив теологічні студії у семінарії Святого Спасителя у Віндзорі, Онт.

28-го червня 1959 року у Вінніпеґу Митрополит Максим Германюк, ЧНІ, висвятив його на священика. Отець Михайло ще рік поглиблював студії в Оттаві і одержав науковий ступінь бакалявра освіти, а згодом — магістра в ділянці релігійної освіти. Ігумен призначив о. Михайла вчителем Початкової семінарії у Роблині, Манітоба.

Перше призначення о. Михайла — учитель і опікун студентів та сотрудник пароха парафії Сван Валлей. Пізніше о. Михайло став префектом і лишився ним до 1967 року, коли його призначили модератором кампанії і директором покликань до духовного стану. У 1969 році він став сотрудником пароха парафії св. Йосифа у Вінніпеґу. Цього ж року о. Михайло став ігуменом і директором коледжу св. Володимира. Продовжуючи студії в університеті Манітоби, він одержав ступінь бакалавра і посвідку тимчасового вчителя у 1975 році, а у 1979 році — посвідку сталого вчителя.

У 1984 році о. Михайло став сотрудником парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку, а пізніше — парафії святих Петра і Павла в Саскатуні. У 1990 році він став парохом церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку і духовним директором Ліґи Молитов за прославу Слуги Божого Андрея Шептицького та радником українських католицьких архиепархії Філядельфії. Ці обов'язки о. Михайло виконував до своєї номінації.

ВІРМЕНСЬКІ ВІЙСЬКА ЗАХОПИЛИ ДЕКІЛЬКА МІСТ В АЗЕРБАЙДЖАНІ

Баку. — Як інформує агентство Ассошіейтед Пресс, вірменські війська у висліді наступу на півдні Азербайджану захопили місто Кубатлі. Міністерство оборони Азербайджану підтвердило цю інформацію.

Це сталося невдовзі після того, як у Баку оприлюднили результати референдуму щодо довір'я президентові республіки Абульфазу Ельчибею. Майже 90 відсотків учасників голосування висловилися проти А. Ельчибея, в який спосіб уможливлюючи повернення до влади 70-річного Гейдара Алієва, колишнього шефа КГБ і партійного лідера республіки, а згодом члена політбюра центрального комітету КПСС. Поразка А. Альчибая пов'язана з невдачами азербайджанців на війні з вірменами.

Спостерігачі і військові спеціялісти передбачають, що захоплення вірменами міста Кубатли приведе до дальшого послаблення азербайджанського становища. Сьогодні азербайджанська армія втримує лише одне містечко на південному заході республіки. Практично весь район між Вірменією, Нагорним Карабахом та Іраном контролюються вірменськими військами. Азербайджанське населення втікає звідти до іранського кордону, в прикордонних селах зібралося вже до 30.000 втікачів.

Це вже другий великий успіх вірмен на цьому тижні. У вівторок, 31-го серпня, вони захопили місто Джебраїл. На сьогоднішній день в руках вірменів перебуває 20 відсотків азербайджанської території.

ІЗРАЇЛЬ НІБИ НЕ ЗАПЕРЕЧУЄ ПРОТИ ПАЛЕСТИНСЬКОЇ АВТОНОМІЇ

Вашінґтон. — Переговори в американській столиці щодо миру на Близькому Сході проходять від початку цього тижня в атмосфері евфорії, викликаної повідомленням, ніби Ізраїль нарешті погодився на палестинську автономію в смузі Гази і в місті Єрихоні на західньому березі Йордану. Спостерігачі висловлюють навіть припущення, що вже наступного тижня переговори закінчаться підписанням угоди. Амбасадор Ізраїля у Вашінґтоні Ітамар Рабінович сказав у розмові зі журналістами, що „ніяких істотних розбіжностей не залишилося".

Як і в попередніх рундах, Ізраїль провадить переговори осібно з кожною з чотирьох арабських делеґацій — сирійською, йорданською, ливанською і палестинською. Виглядає, що найшвидше прийде до взаєморозуміння між ізраїльтянама і палестинцями. Це підтвердила в інтерв'ю для телевізійної компанії Ей-Бі-Сі пресовий секретар палестинської делеґації Ганан Ашраві.

Тим часом перед будинком переговорів відбуваються демонстрації американських жидів, які скандують на адресу прем'єр-міністра Ізраїля Іцака Рабіна: „Зрадник! Зрадник!" Ходять чутки, нібито він уже давніше вів таємні переговори з Палестинською визвольною організацією, яку і в Ізраїлі, і у З'єднаних Стейтах традиційно вважали терористичною.

Проти стосунків з Палестинською визвольною організацією протестують і в Ізраїлі. Лідер парламентарної опозиції Беніямін Натаніягу висунув вимогу негайних парламентарних виборів, звинувачуючи уряд І. Рабіна в тому, що він „гендлює за спиною народу". Однак уряд твердо стоїть на своєму. „Ми повинні покласти край сторічній взаємній ненависті", — заявив міністер закордонних справ Шімон Перес.

З нагоди Дня Праці, що припадає на понеділок 6-го вересня редакція „Свобода" буде в цей день закрита.

Наступне число щоденника вийде із датою 8-го вересня.

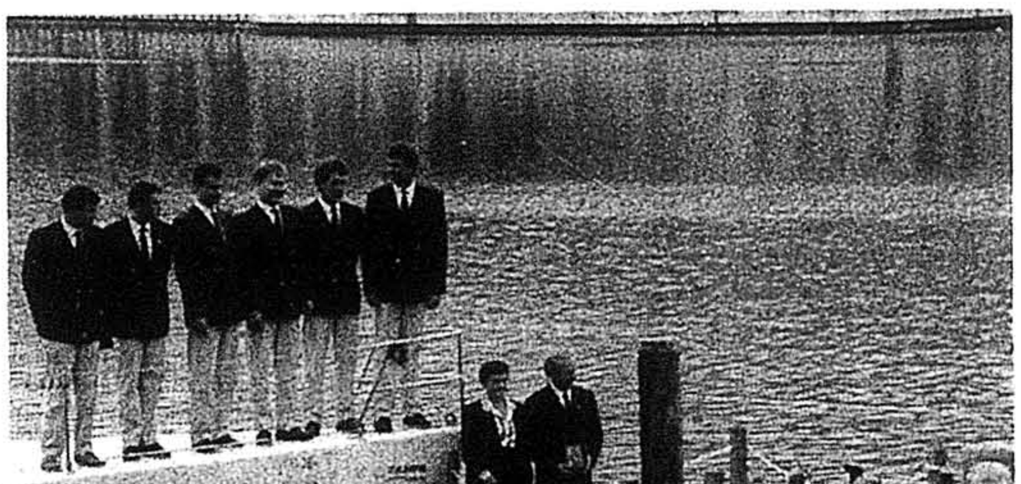
Нап'ято вітрила

Тампа, Фла. — Місцева і довколишня преса часто і широко інформувала громадськість ЗСА про долю українського вітрильника „Одеса", який зі своєю залогою під керівництвом капітана Анатолія Верби намагається всіма силами взяти участь у морських перегонах Вітбред навколо світу.

Свої розповіді про вітрильник „Одеса" преса починала з того, що задум про участь вітрильника у згаданих перегонах мав свій початок ще в 1990 році, коли капітан А. Верба і Рик Ґрайрена — продуцент вітрил з Тампи — стали приятелями. У небезпеці опинився цілий задум з розпадом СССР, бо бюджет „Одеси", який виносив 23 міл. рублів, або 2 міл. дол., у 1990 році раптом обнизився до 67,000 дол., тоді капітан А. Верба з недокінченим вітрильником і залогою прибув до Тампа, де, працюючи по 16 годин денно в ненадто відрадних умовах, закінчили будову вітрильника.

Приймаючи американську допомогу, залога „Одеси" створила спільну американсько-українську перегонову дружину, а минулого тижня Тед Тернер мол., син всім відомого телевізійно-кабльового продуцента, погодився стати членом залоги бодай на одну частину зі змагань у швидкості довкруги світу. Все ж таки клопоти вітрильника „Одеса" не закінчилися, бо досі прихильникам „Одеси" вдалося зібрати 800,000 дол. а потрібно ще 220.000 дол., щоб вітрильник „Одеса" був хоч сяк-так готовий до участи в перегонах. Більшість американської допомоги походить з околиць Тампи, а також від Українського Народного Союзу, колишнього секретаря Де-

(Закінчення на стор. 3)

Залога „Одеси" з головним предсідником УНС У. Дячук.

„Одеса" коло пристані — Тампа, Фла.

Л. Кравчук привітав студентів Києво-Могилянської Академії

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 1-го вересня, традиційний День Знань розпочався побажаннями Президента України Леоніда Кравчука до учнів, студентів і викладачів усіх навчальних закладів держави.

Виступаючи перед студентами Міжнародного незалежного Університету „Києво-Могилянська Академія" Президент України наголосив на важливості відродження славних історичних традицій освітнього центру Европи в Києві. Л. Кравчук сказав, що „відбудову України треба починати в душах людей, в національній свідомості". Необхідно відродити корінь нашої державности, який криється в духовних традиціях українського народу, вважає Президент.

В урочистостях взяли участь науковці з Сорбонни, Оксфордського, Колюмбійського, Тексаського, Пенсильванського університетів. Серед почесних гостей був також міністер оборони України, член Наглядової Ради Університету „Києво-Могилянська Академія" Костянтин Морозов.

Ректор Університету Вячеслав Брюховецький розповів про плани розширення Києво-Могилянської Академії, якими передбачено створення нових факультетів. Він повідомив, що нині в УКМА навчається 481 студентів з України, Італії, Польщі та ЗСА.

Урочистості завершилися врученням проректорові Києво-Могилянської Академії Леонідові Кравчукові почесної мантії за вагомий внесок у справу відродження Університету. Студенти першого курсу дали урочисту обітницю служити українському народові своїми здібностями і набутими знаннями.

ВІДБУДЕТЬСЯ ЛЕМКІВСЬКИЙ КОНҐРЕС

Львів, Україна. — Тут 8-10-го жовтня заплановано відбути 1-ий Конгрес Світової Федерації Лемків. У п'ятницю, 8-го жовтня відкриття конгресу, привіти вибір комісій, звіти членів президії СФЛ, дискусія над звітами. У суботу, 9-го жовтня прийняття статуту СФЛ, вибір управи СФЛ, внески, різне, закриття, програмові доповіді та концерт. Неділя, 10-го жовтня Служба Божа. За дальшими інформаціями чи в справі висилки привітань треба звертатися до: Д-р Ореста Чабана — Організаційний комітет конгресу СФЛ, м. Львів, вулі. Л. Курбаса, 4, Україна 290007. Телефон: 72-26-39.

У СВІТІ

ІРАНСЬКА АРМІЯ, ВПЕРШЕ від часу ісламської революції 1979 року, проводить широкомаштабні маневри в районах, що межують з вірменською і азербайджанською територіями. Спостерігачі підкреслюють, що ця акція не випадково збіглася в часі з крайнім напруженням у стосунках між Іраном і Вірменією у зв'язку з успішним наступом вірменських військ на південному заході Азербайджану.

УРЯД ІРАКУ ПРИЙНЯВ рішення запровадити карткову систему розподілу найважливіших харчів. На картки тепер будуть видаватися мука, риж, цукор, а також тютюнові вироби.

ЯПОНСЬКА ЛІВАЦЬКА терористична група Тюкаку-га, відома як організатор численних підпалів та інших диверсій, несподівано заявила про свій намір перейти до легальної політичної діяльности. Спостерігачі пояснюють цю зміну приходом до влади вчорашньої опозиції, яка гостро засуджувала корумповану верхівку попереднього уряду. Тим часом керівники Управління національної безпеки Японії, в чию компетенцію входить боротьба з тероризмом, вважають, що покищо не існує підстав довіряти „мирним" заявам Тюкаку-гай.

ЦИМИ ДНЯМИ В ІРАКУ вибухнула, під час випробування, тактична ракета. Її засяг дії — до 150 кілометрів, на що дозволяють існуючі обмеження ООН. На випробуванних були присутні три міжнародні експерти. У висліді вибуху знищено відеокамеру, минулого місяця встановлену інспекторами ООН. Щоправда, вона ще не діяла, бо спосіб спостереження за іракськими військовими об'єктами досі є предметом суперечок між Багдадом і Радою безпеки. Припускають, що від вибуху загинуло декілька іракських спеціялістів.

ЦИМИ ДНЯМИ ЛОНДОНСЬКИЙ тижневик „Економіст" відзначає свій 150-річний ювілей. На думку провідних політологів европейських країн, це видання належить до найбільш авторитетних у світі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

День праці

День Праці в Америці це — формально — одне з десяти так званих леґальних свят у році. Релігійними святами є тільки два — Велика П'ятниця і Різдво Христове, бо Великдень все одно завжди починається неділею. Насправді — День Праці є межовим стовпом між літнім вакаційним сезоном та осінньо-зимовим, коли „повною парою" діють всі зорганізовані клітини, всі коліщатка суспільно-державної машини. За Другого Інтернаціоналу святом працюючого люду було перше травня і тодішній спів Марсельєзи був поклоном славетним гаслом Великої французької революції — свобода, рівність і братерство. За Третього Інтернаціоналу зведено першого травня до пародії, бо перетворено його у військову параду на Красній площі у Москві з дефілядою перед членами Політбюра, генералами і головачами ЧеКа—НКВД чи КҐБ. Скомпромітовано червоний прапор, який був колись символом робітництва та став символом поярмлення комуністичною диктатурою. Тепер загал американського суспільства мало цікавиться символікою Дня Праці і ще менше його колишніми европейськими паралелями. Триденний День Праці — свобідний від обов'язкової заробіткової праці у фабриці чи установі. Загал американських громадян дивиться на День Праці, як на „довгий кінець тижня" — час відпочинку.

А втім, щорічний День Праці наводить на думку деякі актуальні міркування на тлі широкої дійсности в Америці та в Україні. Найбільше нещастя України — це спадщина, яка є однією з прикметних рис вдачі „старшого брата". Каптуровими судами КҐБ засилали „ворогів народу" до таборів примусової праці, — праця була карою, а не священним обов'язком відповідальної людини. Відсіль той абсурд, що ще недавно привичною фразою українських людей в Україні було „Тепер є воля, мені вільно не працювати". Ще донедавна на вулицях Києва і всіх інших міст України було у кожній порі дня до пізньої ночі маса дорослих мужчин. Їхню присутність частинно виправдувало загальне безробіття, — необхідність стояти в чергах перед крамницями, — різні обов'язкові орудки. Тепер ніби ситуація дещо покращала, бо розуміння конечности праці дійшло до молодого покоління. Але не зовсім, не всюди і не завжди. Від поважних громадян, знавців відносин в Україні, все ще чуємо, що можна би без особливого зусилля перебороти економічну кризу, збільшити продукцію преріжних предметів, позбутися поголовного хабарництва як би всі здатні до праці мужчини і жінки хотіли працювати. Це твердження знаходить доказ у здивуванні численних наших земляків, які приїздять сюди і не можуть зрозуміти, чому тут, в Америці, в отій обітуваній землі всі люди так важко працюють.

Те саме стосується найближчих сусідів України — поляків. У Польщі теж дивляться на Америку, як країну, в якій можна на вулицях згортати доляри голими руками. А, приїхавши сюди, кожний бачить, що без праці не можна вижити та й знайти працю нелегко, тим паче, що американські робітничі спілки, обороняючи інтерес своїх членів, домоглися закону, що треба окремого дозволу на працю — установи, які підлягають державній контролі, не можуть затруднювати осіб без такого офіційного дозволу. Різниця у відносинах в Україні чи Польщі та в Америці ця, що хто тут працює — може заробити на помешкання, харч і одяг — там, на батьківщині, все ще — на превеликий жаль — трудно осягти це, бо між заробітками і цінами існують широко розхилені ножиці.

Такий-то вже лад у світі, що ніде нікому з неба галушки не падуть в рот. Німеччина і Японія стали найбагатшими країнами світу з наймогутнішим промислом тільки завдяки роботящій вдачі своїх людей. Американці не є такими роботящими, як німці і японці, але можуть служити зразком нашим землякам в Україні.

У ВІДПОВІДЬ НА РІШЕННЯ уряду Південно-Африканської Республіки скасувати обов'язкову військову повинність для білого населення, Консерватистська партія Південної Африки оприлюднила заяву про свій намір зформувати народну армію. Вона має складатися лише з прихильників заснування на частині території ПАР „держави для білих" — фолькстаату.

Микола Бараболяк

ДРУГИЙ МААСТРІХТ — ЧИ ДО СТАТУСУ КОЛОНІЇ?

II

Вищесказано на те, щоб кинути на ширше тло справу підписання прем'єром України Кучмою 24-го липня „Договору про Економічний Союз" України, Росії і Білорусі. Знаємо в яких обставинах це сталося. Росія перестала, чи грозила припинити, доставу Україні нафтової ропи. Катастрофа. „Літературна Україна" вмістила у числі за 5 те серпня Меморандум круглого стола партій й організацій", де закидається Кучмі майже національну зраду. Там м. і. сказано: „Тим Договором певні впливові сили так у Росії, як й Україні, педалюють процес об'єднання і поспішають втягнути Україну у нове колоніяльне ярмо"; „Пропонується створення спільного економічного простору, тобто втрату економічного суверенітету; створення митного союзу і гармонізацію митного законодав ства; створення валютного союзу основаного на системі рубля; відмова через те впровадження гривні; узгодження національних бюджетів, що йде з втратою фінансового суверенітету; передбачається уніфікацію національних законодавств та створення наднаціональних координаційних і виконавчих інституцій, що по суті є відмовою України від політичного, юридичного й економічного суверенітету; а найістотніше у договорі те, що не допускаються застережень окремих учасників, тобто бери все в цілому, або відкинь! Таке виключення окремих положень у стосунку до членів, „Ort out", передбачене у маастріхтському акті. Під меморандумом підписи між іншим таких чільних діячів України як Ю. Мушкетик, С, Плачинда, І. Заєць, С. Білокінь, П. Мовчан, Л. Скорик, І. Драч, щоб усіх не вичисляти.

Живемо у післяіндустріяльній епосі, а мислимо категоріями аґрарної. Аґрарна Україна передувала у світі багатствами в минулу еру. Нині показується, що ця, у нашому розумінні, жебрацька .Росія, у кращому економічному становищі як Україна. Має те, що нині вважається „золотом" — нафтову ропу. Хліба, коли не України, дістане з Канади, чи зі Америки. А нам ніде й продати пшениці (врешті навіть не досить її на продажу!), щоб купити у світі газоліни. А без неї життя припиняється.

Кучма підписав цей договір про економічний союз з Росією, бо мав ніж на горлянці. Легко критикувати, але важче бути відповідальним за життя в державі. Та основне: може Україна існувати і втриматися у нинішньому світі — ходячи одинцем, покладаючись тільки на себе? Захід нас не приймає і не прийме, тож що залишилося Кучмі як договорюватися із Москвою?

Автори Меморандуму „Круглого стола" жаліються: „Загирює суверенітет!" „Хоче обернути Україну назад у колонію!" Данці, французи, британці теж протестували проти обмеження їх суверенітету мастріхтським актом. Британці не можуть стравити того, що мали б прийняти за свою валюту „екю", замість фунтів із портретом королеви. А все ж погодились з тими обмеженнями. Нині, не співпрацюючи зі сусідами, головно на полі економіки і фінансів, пропадеш.

Чи може Україна при такій загальній настанові у світі „ходити одинцем"? До ЕС і НАТО її не допустять, хіба з одночасним членством там Росії, а на таке не заноситься. Тож має Україна нині інший вихід як співпрацювати з Росією, з тим сусідом, з яким, на жаль, уже віками проти своі волі пов'язана? Йдеться тільки про те, щоб в артикулах договорень України з Росією й іншими членами СНД, був утриманий принцип рівности, а головно була клявзуля, що Україна може включити в договір застереження, про „opt out" щодо положень її принижуючих, чи некорисних. Але є вихід, коли б не все можна? Україна у дуже прикрому становищі і не диво, що російські імперіялісти намагаються це використати.

Питання дуже серйозне. Не диво, що воно сколихнуло теж настроями на поселеннях. Діють емоції. Сиплються докори. Не повинен би хтось із наших економістів (назву професорів В. Бандеру і М. Мельника) простудіювати це питання точніше на тлі міжнародної констеляції, і простудіювавши проєкт договору, оцінити його об'єктивно. Щоб не заливали нас емоції. В політиці — це вбивче.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нелогічне свято

— Чому „День Праці" в ЗСА називається так, коли саме в цей день усі відпочивають і він є державним святом? — питають мене гості з України.

Справді, коли застановитися є певна нелогічність, а то і курйоз в цьому, але досі ми сприймали „День Праці" як самозрозуміле велике свято та ще до того таке, що припадає на понеділок і творить т. зв. тут довгий кінець тижня, на який усі чекають з тугою, щоб добре відпочити перед початком шкільного року, а тим початком усіх річних зайнять, які полонять час та сили аж до чергового літнього сезону. Значить, це, здавалося б нелогічне свято „День Праці" має радше оправдання, як наріжний камінь — закінчення одного сезону та початок другого. Цим останнім літнім святом закінчуємо літо — хоча часто у тутешньому підсонні приходиться ще відчувати горяч довго в осінь.

Цього року, як досі, літні місяці далися нам усім добре в знаки своєю спекою і як знаємо із статистичних даних, які залюбки подають тут засоби масової інформації, було вже досі понад 30 днів, в околиці Ню Йорку, коли температура підходила до 100 ступенів Фаренгайта.

У цей останній „великий" кінець тижня можемо ще раз пройти думкою літні місяці, зробити підсумки, що і як ми зробили для свого відпочинку, та з якими силами заберемося до дійсної праці після „Дня Праці". Одні будуть згадувати свої мандрівки по Україні та зворушливі там переживання, інші відпочинок у затишку гір чи при грізному шумі хвиль океану. А ще одні із жалем будуть стверджувати, що не вдалося досі відпочити і що літо промайнуло немов один день, або тягнулося у безконечність, але не дало потрібного віддиху від щоденної праці.

Але як воно не було б, після „Дня Праці" заповняться міста, зашумлять гомоном учнів шкільні приміщення, збільшиться валка авт на шляхах і будемо знову, як перед двома місяцями, нарікати на поспіх, на десятки обов'язків, на надмірну кількість авт та все це, що зв'язане із щоденним, звичайним життям, у якому тепер так мало залишається часу на відпочинок, на задуму, на захоплення природою, сонцем, місяцем і зеленню, якої в американських містах не так то багато.

Ні, здається майже ніхто із нас не буде відзначувати свято „Дня Праці" справді працею — за виімком хіба продавців у крамницях чи обслуги в публічних місцях — ми всі інші щасливці зможемо ще раз бути в природі та прощати із жалем літо, яке відходить від нас аж до другого року. І незважаючи на горяч, яку воно тут на американському континенті нам принесло, і незважаючи на кількість днів відпочинку — прийде до кожного із нас якийсь сум за чимось безповоротним, дарма в якій формі.

Для мене залишиться сум за картиною, яку на жаль, не вдалося записати на відеозапис і цим вона неповторна. Це картина вечірнього гірського озера із гарячим заходячим сонцем за верхами зелених дерев. Над тихою водою, що десь-не-десь порушується, дзвенить та відбивається широким відгомоном у лісі сумний спів „фламенко" про дівчину Белен, що його шле на прощання літові наш приятель український еспанець. А з останніми звуками сумної пісні — немов гасне літо. Ми усі мусимо повернутися до того, що пригадує нелогічне назвою свято.

О-КА

Микола Рябчук,

Київ

„НЕЗАЛЕЖНІСТЬ НА ХЛІБ НЕ НАМАЖЕШ"

Здається, не треба було двох тягучих і загалом малоприємних для більшості наших співгромадян років, аби зрозуміти кілька банальних аж до оскоми істин: „Свободою ситий не будеш". „Демократією не зігрієшся", „Незалежність на хліб не намажеш". Українські політики, що утвердилися при владі два роки тому на хвилі державного усамостійнення, мали б виразно усвідомлювати від самого початку, з яким народом чи, власне, населенням вони мають справу. Очевидно, що не з прибалтами чи вірменами, здатними витерпіти бльокаду та всякі інші знегоди, вибороючи незалежність: і навіть не з галичанами, що після війни в безнадійних умовах чинили масовий опір окупаційному совєтському режимові.

Схоже, сп'янілі першогрудневим успіхом наші політики враз забули, що ще того самого року, у березні, дві третини населення України вірнопіддано голосували за збереження „оновленого" Союзу на ґорбачовському референдумі: ніхто, схоже, не видав належного значення й тій обставині, що 1-го грудня населення України голосувало не лише за незалежність республіки, а й — двома третинами голосів — за післякомуністичного Президента.

Незформованість української нації — це, здається, найсерйозніша проблема, з якою нам довелося зіткнутися останнім часом, — поряд з іншою, характерною для всіх післякомуністичних країн проблемою незформованости громадського суспільства. „Український націоналізм", яким нас періодично лякають деякі запопадливі політологи, це покищо порошинка в чужому оці, яка, на жаль, заступає їм „колоду" в оці власному: аґресивну українофобію, що панує у всіх східньоукраїнських містах, в усіх державних інституціях: повсюдне й неприховане презирство до всього українського (й передусім до мови), що робить становище українців (саме українців, а не малоросів) загалом подібним до становища негрів у „незалежній" (від Великобританії) Південній Африці.

Донецький шахтар, який кілька років тому виявив готовність заговорити поукраїнськи, якщо від того побільшає ковбаси, мав посвоєму рацію. У кожному разі, він чітко дав зрозуміти тодішнім, а заразом і прийдешнім політикам, що його не цікавить і довго ще не буде цікавити „розбудова держави", „наша славна історія" і „краса солов'їної мови". І коли б ті політики, замість того, щоб шпетити бідолашного носія „ковбасної психології", та подбали про вищезгадану ковбасу, хтозна чи не навернувся б на українство не лише той донбаський шахтар, а й шахтар кузбаський та караґандинський. Зрештою, можливість купити собі ціною дешевої ковбаси льояльність мільйонів своїх співгромадян — це не такий уже кепський, за світовими мірками, бизнес.

Натомість ми маємо фатальне знецінення усіх непідкріплених „ковбасою" гасел і термінів: „свобода", „багатопартійність", „плюралізм", „правова держава", „суверенітет", „вільний ринок" — усі ці слова викликають сьогодні в українського обивателя в кращому разі іронію, в гіршому — неприховану лють і роздратування. І небезпідставно: всі ці малозрозумілі слова за два роки стали в його очах синонімами корупції, хаосу, зубожіння, беззахисности (і фізичної, і правової), тотальної зневіри в усьому і непевности у завтрашньому дні.

Головна вина в девальвації і дискредитації багатьох понять лежить, безумовно, на „партії влади" — неформальній (після розпуску КПСС), але досить згуртованій і могутній орґанізації післякомуністичної номенклятури, що й далі керує цією країною на всіх рівнях. Саме вона, ця „партія", прикриваючись балачками про „розбудову держави" та „ринкові реформи", допровадила економіку України до цілковитого краху, а населення—до небувалих за післясталінські десятиліття злиднів, наживаючи водночас для себе мільйони на „номенклатурній прихватизації" та безоглядній корупції.

Але й провина учорашніх демократів не набагато менша: це ж вони дозволили втягнути себе в номенклятурні ігри, пішли на беззастережну коляборацію з „партією влади", помітно корумпувались і фатально розтринькали свій моральний капітал, здобутий у Русі, у дисидентському й напівдисидентському підпіллі, а деколи й у концтаборах. Як наслідок — у

(Закінчення на стор. 3)

Отець д-р Йосиф Кладочний

„БЕРЕЗА-КАРТУЗЬКА" МОЇХ ЧАСІВ

V.

До камер впускали стільки людей, що навіть рухатися було трудно, тим більше, що посередині вздовж камери стояли збиті з дощок нари. Вони були уставлені в два ряди, а горішня частина нар, де звичайно клалася подушка, була дещо підвищена дерев'яними поличками. Головами ці нари стикалися між собою. Однак нари не були збиті суцільно дошка побіч дошки. Дошка від дошки була віддалена на яких більш менш 15—20 (см) сантиметрів, а що людей в камері було багато, то всі мусіли кластися спати боком тісно один коло другого. І так воно якось виходило, що треба було лежати в такому положенні, що бік лежачого входив в цю діру між дошками, а боки дощок стискали ребра і не давали впасти на підлогу. Напруження нервове всіх нас було таке велике, що ми оцю невигоду не дуже відчували, тим більше, що всі спали в убранях. Не було ані матраців, ані подушок, ані коців; були тільки голі дошки. Вночі цілі ряди мусілися кілька разів одночасно обертатися з одного боку на другий. Мусіли це робити разом і скоро.

В перших днях нас виводили на подвір'я, поділене колючими дротами на квадрати. Дротяні загороди були широкі і високі. Часами нам казали копати великі ями та їх відтак засипати, або казали стояти нерухомо, чи сидіти, чи лежати, але все те тривало коротко. Частіше поліція робила з нами „вправи". Поліціянт ставив перед собою 20—30 в'язнів та скоромовкою командував: „Сядь, встань, впадь, кладися, рачкуй, біжи, котися, ложися", — і все те з відповідними, а властиво з невідповідними „епітетами". Все це говорив поліціянт так скоро, що людина тільки кинулася на землю, як натиснутий чоботом хробак; бо ще не встиг сісти, авжеж мусів встати, заки почав рачкувати, вже казали „біжи". Коли хтось, на думку поліціянта, робив це заповільно, то для заохоти йшла в рух палиця. До поліціянтів, в разі потреби, ми мали звертатися словами: „Пане коменданцє", — без огляду на їх рангу, але ми цього не робили, бо до поліції ми не мали ніяких справ.

Зараз першого дня у нас всіх обстригли волосся, незалежно від місця, де воно росло. Нас уставили на подвір'ї. Прийшли в'язні фризієри, і тоді падала команда: „Стригти на голову і на..." — і фризієри бралися до роботи. По такій операції деякі в'язні, спеціяльно православні священики та наші монахи, що мали бороди і вуса, виходили з тої операції дуже відмолодженими. І хто знав їх перед тим, не міг би їх тепер пізнати.

В перших днях нам не давали їсти, а, почавши від третього дня, почали нам давати два рази в день, коло десятої години рано і четвертої по полудні, звичайну військову мисочку ріденької зупи, а в дійсності — то була вода, в ній розпущена манна крупа та коло 50 зерен „пенцаку" і це на двох. Хліба давали на день не більше 100—200 грамів, залежно від того, який завбільшки і заввишки був буханець хліба. По воду ми їздили великою бочкою, яка містилася на звичайному селянському возі. І я також їздив по цю воду. Я був „конем" і мене запрягали так, як запрягається до воза коня, а чотирьох в'язнів мало попихати віз, взявшися за лошні. Ціле щастя, що це був звичайний поліський легкий сільський віз. Два поліціянти сіли на ровери і ми поїхали, я і мої співтоварищі недолі, хоч нічого до себе не говорили, бо не можна було, однак мріяли про те, що бодай тепер будемо мати нагоду напитися води досхочу. Ми приїхали, а властиво добігли, — „кінь" мав бігти до місця, де набиралося воду. Так треба було крутити кіратом, щоб потекла вода. Мене відпрягли від воза і запряжено до кірату. Чотири товариші попихали кірат і вода почала тектн. Набрали ми повну бочку, але, коли ми пробували напитися води, поліція нам не дозволила. Отже, не пивши води, треба було вертатися.

Я знову тягнув воза, а чотири попихали, і тут ми ми мали по дорозі невелику пригоду. Ми виділи недалеко від дороги стояла залізна бочка, мабуть від нафти чи від фарби, а в ній плин червоно забарвлений, мабуть, вода змішана з рештками фарби. Один з тих, що попихав віз, не видержав, і за всяку ціну хотів напитися води, яка б вона не була. Він підбіг до бочки самовільно, але в тій же хвилині поліцаї дігнали його і почали бити палицями так сильно, що нам, які це бачили, відразу відхотілося води. Щойно на місці ми дістали по малому горнятку води, як і всі.

Були дні, коли ми цілими годинами стояли під стінами камери, уставлені в кілька рядів. На подвір'я нас не випускали, а чому, ми не знали. Не можна було ні говорити, ні змінювати місце стояння, а хто б відважився подивитися через вікно, до того без попередження поліція стріляла. Всякі спроби та охоту порозумітися між собою чи рухатися поліція дуже скоро вибивала з нас палицями. Хоч була духота, вікна були зачинені. На ніч тільки нагорі відчинювано одну маленьку кватирку.

Кібель на день не виношено з камери, а також вдень один раз на коротко виводили нас на двір для полагодження природних потреб. Всіх в'язнів ставили в ряди на більш-менш 60 метрів від довгого рова, що був викопаний вкінці подвір'я. Поліціянт давав команду: „Перший ряд бігом", — а як добігли до рова, сідали на довгу повздовжну, уміщену над ровом поперечку, і поліціянт знову кричав: „Крутке с....нє. Раз, два, тши! — За цей час всі мусіли поладнати свої природні потреби і бігти скоро назад, на бігу запинати штани. Хто цього не зробив скоро, діставав кілька разів палицею. Штани треба було розпинати і запинати на бігу туди і назад. Але, не зважаючи на все, організм і до цього пристосувався. З кібля вночі все спливало на долівку. Сморід був невиносимий. Почалися різні хвороби. Задуха і нечисть робили своє.

Перші дні після початку війни я був у камері, де було найбільше білорусів з примішкою інших націй, а українців майже не було. Однак одного разу вивели дві чи три камери надвір, тому групи в'язнів стояли близько себе; і я почув, як якась невидима рука почала тягнути мене назад, а голос шепотів: „Не оглядайся і не говори". — На моє місце моментально було поставлено якогось іншого в'язня. Я зрозумів, що, мимо неможливо трудних обставин, наша організація діє. І при її допомозі я дістався на іншу камеру, де були в більшості наші, а серед своїх легше було сидіти.

Одного разу нашу цілу камеру, понад 150 людей, вивели на подвір'я і рядами поставили над ровом, над тим самим, де в'язні полагоджували свої натуральні потреби, установили нас в три ряди, а навпроти стануло коло двадцяти поліціянтів з карабінами та скорострілом із заложеною лентою куль. До ями ми були обернені плечима. Нас мали розстрілювати так, як розстріляли чотирьох поранених німецьких летунів, взятих до неволі. Я стояв на самому краю в першому ряді по правій стороні, коли дивитися від скорострілу. Очевидно, я старався молитвою приготовитися якнайкраще на смерть. Всім, що стояли зі мною, дав розгрішення.

Продовження буде.

СУД У ТІРАНІ ЗАСУДИВ до двох років ув'язнення колишнього албанського прем'єр-міністра Вілсона Агметі — за зловживання службовим становищем. Звинувачення полягало в тім, що В. Агметі витратив майже два мільйони долярів на хабарі, намагаючись у такий спосіб відтягнути виплату зовнішнього боргу країни. Гроші взяв французький громадянин Ніколя Азіді, пообіцявши залагодити справу, а відтак — ні грошей, ні справи. Разом з колишнім прем'єром до тюрми потрапили, на шість і сім років, двоє керівників Національного банку Албанії.

ВІДЗНАЧЕННЯ У ЛЬВОВІ

Львів (СФУЖО). — Рада Фонду Духовного Відродження ім. Митрополита А. Шептицького у Львові надає річно нагороди особам, які своєю працею допомагали у відродженні України та працюють для утвердження її незалежности. Цього року таке відзначення дістали: Ірина Сеник, Михайло Горинь і Оксана Бризгун-Соколик. Урочиста церемонія відбулася 27-го липня в приміщенні фонду у Львові. Нагороди вручили Оксана Сапеляк і голова фонду Іван Гель. Поміж чисельно присутніми був Владика Юліян Вороновський.

Нап'ято...

(Закінчення зі стор. 1)

патраменту торгівлі Барбари Франклін, та представника України до Організації Об'єднаних Націй Володимира Хандогія, який всіми можливими йому засобами старається допомогти „Одесі" бути повноцінним суперником у згаданих перегонах.

У неділю, 15-го серпня, відбулося посвячення вітрильника „Одеса" в Тампі, що його довершили священики обидвох українських церков, де представником УНС була його головний предсідник Уляна Дячук.

Щоб здобути потрібні додаткові фонди для участи „Одеси" у морських перегонах Вітбреда навколо світу, капітан А. Верба плянує дві зупинки — в Маямі та Ню Йорку. Найперше для того, щоб подякувати всім за підтримку їхнього почину — участи України в цих престижевих морських змаганнях. Крім того хочуть також зробити розголос своєї подорожі, щоб зібрати додаткові та потрібні фонди для оплати конечного забезпечення, додаткових вітрил й інших важливих приладів. Кожний може допомогти своїм датком, користуючись окремою телефонічною лінією 1-900-933-3772.

Сподіваються, що до Ню Йорку — віддати почесть статуї „Свободи" — вітрильник „Одеса" припливе в неділю, 5-го вересня, бо вже у суботу, 11-го вересня, о год. 2-ій по полудні мусить відплисти, щоб на час прибути до Англії, де 25-го вересня починається 33,000-милева дев'ятимісячна подорож-перегони Вітбреда навколо світу.

Священики і численна публіка в часі посвячення вітрильника.

„Незалежність..."

(Закінчення зі стор. 2)

масовій свідомості утвердилася переконаність, що до влади прийшли „нові люди", що Україною керують тепер „демократи" і що та нова держава, яку нам пропонується „розбудувати", — це справді „самостійна Україна", а не приснопам'ятна „УРСР", розцяцькована бутафорськими жовто-синіми прапорцями.

Ще один вкрай небезпечний міт, який утворився нині у масовій свідомості, — це міт про те, що і комуністи, і демократи однаково погані, а тому краще взагалі не голосувати й не цікавитися політикою, хай уже буде, як є, тобто хай і далі при владі лишаються комуністи — вони, принаймні, вже встигли накрастися, тим часом як демократи — ще ні; комуністи до того ж компетентніші, та й порядок за них, як-не-як, був. Це абсолютно облудні тези, адже все, що ми бачимо навкруги, по суті, і є втіленням комуністичного „порядку", комуністичної „нескорумпованости" і — особливо наочно — комуністичної „компетентности.

Безумовно, не всі „партократи" — негідники і хапуги, не всі „демократи" — лицарі честі й взірці професіоналізму. Не йдеться, зрештою, про особисті якості; йдеться про політичні цінності, що їх сповідують й інші. Лише демократи можуть змінити політичну систему цієї країни — совєтську за формою, номенклятурну за змістом. І лише змінивши політичну систему, вони зможуть змінити систему економічну — за змістом так само номенклятурну, за формою — адміністративно-розподільчу. Приклад усіх східньоевропейських країн переконливо показує, що економічні реформи найефективніше здійснюються там, де найпослідовніше покінчено з комуністично-номенклятурною спадщиною.

Перемога демократів на виборах, зрозуміло, не гарантує Україні негайного економічного успіху, але принаймні дає шанс на подолання застою, тим часом як утримання при владі старої післякомуністичної номенклятури не дає Україні жодного шансу на вихід з кризи: „латиноамериканізація" чи, власне, „африканізація" республіки і далі поглиблюватиметься, „компрадорська" номенклятура остаточно трансформується у компрадорську буржуазію, а експорт сировини стане єдиним джерелом прибутків цього злиденного краю.

Зрештою, кожен народ, кажуть, має той уряд, на який заслуговує, ту країну, яку зумів собі збудувати, те майбутнє, яке потрапив собі виборювати. Впродовж десятиліть українці мали змогу звинувачувати в своїх бідах „нехороших" сусідів, після наступних виборів їм, доведеться в усьому звинувачувати лише себе. Якщо український народ чи то, пак, населення знову дружньо проголосує за червоних директорів, за колгоспних лятифундистів та іншу комуністично-номеклятурну братію, жодна історична доля не буде для нього занадто поганою.

День Союзянки Нюйоркської Округи

Вже увійшло в традицію Нюйоркської Округи СУА, що майже щороку в серпні на оселі Союзівка влаштовується „День Союзянки". Цього року ця дата випала на 2-ге серпня. При чудовій погоді в ранніх годинах від домівки СУА в Ню Йорку автобус вирушив на Союзівку. Тут до них приєдналися членки, які прибули автами з різних околиць, щоб корисно і безжурно, серед природи, провести цей день.

Після Служби Божої на союзянок чекав уже смачний полуденок, який щорічно приготовляє 89-ий Відділ. Голова Окружної Управи Надя Савчук у своєму привітанні сердечно подякувала д-р Стефанії Барановській і її Відділові за гостинність, а о. пароxові за поблагословлення трапези. Після короткої перерви союзянки і гості, які відпочивали на Союзівці виповнили охолоджену залю „Веселки". Тут на них чекала мистецька програма, дбайливо підготовлена культосвітньою референткою Округи Стефанією Косович і її комісією. Програму відкрила голова Окружної Управи Надя Савчук. Вона привітала гостей, ще раз висловила подяку 89-му Відділові за постійну гостинність, а господареві оселі Союзівки Іванові Флисові мол. — за приміщення і присвячення цього дня „Дню Союзянки". Вона згадала, що СУА вже 68 років жертвенно і безперебійно працює для української громади на трьох континентах. Цього року СУА відбув 23-тю Конвенцію, а Округа відсвяткувала 50-ліття свого журналу „Наше Життя". Тепер всі сили спрямовані на допомогу Україні в її другу річницю Незалежности. З черги представила культосвітню референтку Стефанію Косович і дальше ведення програми перебрала Рома Шуган.

В першій частині програми присутні могли подивляти і насолоджуватися застосуванням української вишивки до різних родів одягу в щоденному побуті. При акомпаньяменті Гриця Гринівця і Степана Беня виходили модельки, демонструючи короткі суконки, костюми, спортові одяги, вечірні сукні і весільний одяг молодої пари. Усе це прикрашене чудовою українською вишивкою наповняло присутніх радістю і гордістю за таке влучне застосування її.

У другій музичній частині програми виступало тріо „Криниця" з України у складі Ірини Симоненко — сопрано, солістки Національної Опери, Олега Марценківського — тенора, соліста, композитора, Анатолія Мамалиги, музиканта, заслуженого артиста України. Солістка відспівала арію з „Мадам Батерфляй" Пуччіні і кілька народних пісень разом з тенором при акомпаньяменті акордеону і гітари.

На закінчення Віктор Шпортько, заслужений артист України, відспівав також кілька пісень при акомпаньяменті Гриця Гринівця і Степана Беня.

Усіх виконавців присутні нагороджували щедрими оплесками.

Строї моделювали: Тамара Сибі, Уляна Кекіш, Тіна Ярема, Маруся Гриньох, Леся Мотрицька, Уляна Крижанівська, Уляна Пінковська, Ліда Фігурська, Марта Підлуська, Ліда Підлуська, Леся Бобрицька, Марічка Крул ь і Василь Бойчук. Строї випозичили Стейсі Сибі від Людмили Ладинай, Старух, Одуляк, Натина, Стецьків, Шепарович, Косович і Кулинич.

На закінчення голова Окружної Управи Надя Савчук подякувала всім виконавцям програми, Стефанії Косович і її Комісії: Ірині Бехтольд, Олі Гірній, Анні Натині і Наталі Думі за підготову програми. Ромі Шуган за фахове її проведення, Стейсі Сибі і паням за випозичення строїв, Михасі Баран, Стефі Гуменюк і Вірі Шуль за проведення льотерії. Також зложила подяку Марійці і Олі Женецькій, Нусі Рак, Лідії Стасюк і Оксані Лопатинській за зорганізування транспорту, а публіці за її численну участь.

Приємною несподіванкою був показ керамічних виробів 119-го Відділу з Йонкерсу, які виготовили членки Відділу під час курсу кераміки, який провадила у Відділі мисткиня Ярослава Кіналь.

Іванна Мачай

У КИЄВІ ВІДБУВАЮТЬСЯ українсько-американські переговори з питань надання технічної та фінансової допомоги ЗСА Україні для здійснення конкретних програм ліквідації стратегічних ядерних озброєнь. Йдеться про надання коштів у сумі 175 міл. дол. Обговорюється рамова угода, котра має визначити правові засади ліквідації Україною ядерних озброєнь. Американську делегацію очолює посол з особливих доручень Джеймс Ґудбі, українську — генерал-лейтенант Олексій Крижко.

ГУРАҐАН „ЕМІЛІ" ПІСЛЯ короткого, але нищівного нападу на кілька прибережних містечок стейту Північної Каролайни повернувся у північно-східньому напрямі та, згідно з твердженнями метеорологів, згинув у Атлянтийському океані. Одначе минулого вівтірка, будучи у своїй силі, гураґан „Емілі" спромігся на шалені вітри, які досягали 115-милевої швидкости та несли на берег хвилі висотою 10 стіп.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ НА ВІЧНУ ВАТРУ
пл. сен. кер.
АТАНАСА ФІҐОЛЯ
Осередок Праці УПС і члени 3-го Куреня УПС „Лісові Чорти" у Філядельфії, Па.
запрошують друзів пластунів і членів української громади на спільне відзначення великого вкладу праці покійного в українську науку, громаду, а зокрема в Український Пласт, *яке відбудеться*
в дні 12-го вересня 1993 р.

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
о год. 10:30 ранку
в УКЦеркві св. Архистратига Михаїла
при 1013 Факс Чейс Ровд, ДЖЕНКІНТАВН. Па.
Після Богослужби коротка зустріч із споминами про покійного.

У понеділок, 16-го серпня 1993 р., по тяжкій недузі, прийнявши св. Тайну Причастя, упокоїлась у Бозі

бл. п.
ПОЛІНА СМОЛИНЕЦЬ
з роду Семененків

Народилася Поліна Семененко в селі Свистунові Запорізької области, 1927 року. Похоронено на українській секції цвинтаря Ковт де Неж в Монтреалі, Канада.

Залишила в смутку —
мужа — МИХАЙЛА
доньки —
НАТАЛКУ
КАТЕРИНУ з мужем НЕСТОРОМ
і внучкою ОЛЕКСАНДРОЮ
сина — ГРИГОРІЯ з дружиною САНДРОЮ
ближчу і дальшу родину в Україні, Канаді і Росії

Під час Панахиди і похорону, члени родини, приятелі і знайомі зложили на Фонд Дітям Чорнобиля 1,030.00 дол.

Муж Михайло зложив по 50 дол. на газети „Гомін України" і „Свобода".

Цією дорогою складаємо сердечну подяку о. Бойку за відправи Панахид в церкві і на цвинтарі, за теплі слова про покійну, за вірш, котрий він склав, як прощальне слово при гробі, всім тим, котрі прийшли попрощати покійну в останню дорогу і всім тим, що склали свої пожертви на Фонд Дітям Чорнобиля.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Канадський Фонд „Діти Чорнобиля" активно діє

Головою Канадського Фонду „Діти Чорнобиля" є мгр Галина Мордованець-Регенбоген, яка є надзвичайно активна в придбанні фінансів, медицини та інших речей для хворих дітей. Вона вирішила приготувати дарунки дітям в лікарні ч. 14 міста Києва, які є заражені радіяцією.

Транспортом з п'ятнадцятьма пачками зайнялася Анися Мордованець, член місцевого фонду, яка у червні поїхала в Україну на свій кошт. Летунська компанія „Air Fin" згодилася безкоштовно доставити пакунки до Києва. В пакунках було 165 індивідуальних пакуночків з вітамінами й аспіриною, солодощами, шкарпетками та приладдям до писання-малювання.

В Києві, на Бориспільському летовищі, чекала Валентина Колесникова, голова Дитячого Фонду міжнародної спілки „Союз Чорнобиля". Вона зайнялася дальшим допровадженням пачок до шпиталю. Завідуюча відділенням лікарні д-р Дроздова зраділа такій несподіванці і зарядила, щоб усі діти вийшли з кімнат і особисто одержали подаруночки від А. Мордованець.

Серце розривалося від жалю до бідних дітей. З великою радістю вони приймали ті даруночки. З дітьми були їхні матері, які не могли надякуватися, що ми в Канаді не забуваємо про їхніх хворих дітей. Д-р Дроздова сердечно дякувала за даруночки і просила прислати до лікарні ліки „Predisone". Анися Мордованець привезла даруночки також дітям в лікарні у Мізачі на Волині і особисто їх роздала. А. Мордованець була дуже задоволена, що діти мали багато радості і що ніде нічого не пропало. При тій нагоді вона хоче згадати, що ходила по Києву вдень і вечором, і ніхто її нічим не потурбував. Також була в кількох містах на Волині, була у Львові і на Закарпатті, в Ужгороді, і ніхто не пробував її пограбувати чи заподіяти якусь прикрість. Бо деякі люди, буваючи в Україні, все бачать через чорні окуляри. І грабують, і вбивають, і нечисто там, і їжа погана, одним словом — все погане. Не хочу сказати, що там все бездоганне або що відсутні кримінальні вчинки. Однак бачити треба також і добрі справи. Кримінальні злочини здійснюються і в Америці і в Канаді, всюди по цілім світі вони є. Будьмо щирими і помагаймо Україні стати твердо на ноги.

І.М.

РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ НАВЧАННЯ

Ню Йорк. — Школа Українознавства осередку СУМ повідомляє, що навчання 1993/94 шкільного року розпічнеться у суботу, 11-го вересня о год. 9-ій ранку Службою Божою у церкві св. Юра. Збірка учнів о год. 8:30 ранку в приміщеннях школи. Після Служби Божої від год. 10:30 до 12:45 відбудуться вписи учнів, які продовжуватимуться кожної суботу у вересні.

РОЗПОЧИНАЄМО НАВЧАННЯ

Ню Йорк. — Навчання в Школі Українознавства ОУА „Самопоміч" розпочинається в суботу, 11-го вересня Службою Божою в церкві св. Юра.Збірка всіх учнів по клясах о год. 9-ій ранку. Навчання після Служби Божої триватиме до год. 12-ої в полудне. Вписи нових учнів від передшілля до 12-ої кляси включно відбуватимуться у соботу місяця вересня у канцелярії школи (вхід з Т. Шевченко Плейс) між 6 і 7 вулицями. При школі існує світличка, що є під зарядом 83-го відділу Союзу Українок.

ПАРИЗЬКА ПРЕСА ІНФОРМУЄ, що Росія цілком офіційними шляхами пробує повернути декілька мільйонів долярів, які колись коуністична партія Совєтського Союзу „подарувала" французькій компартії. Тижневик „Канар Аншене" вмістив копію звернення прокуратури Росії до французької влади з проханням сприяти виявленню тих грошей. Французька компартія покищо не обізвалася, чи має намір віддати назад „ідейні" доляри.

ТІЛЬКИ-НО ВЕЛИКЕ АВТО зупинилося перед ворітьми амбасади Австралії в Ірані, як теґеранська поліція конфіскувала увесь вантаж — 250 пачок з вином і пивом. Як відомо, споживання алькоголічних напоїв в Ірані, згідно з мусулманськими законами, заборонено. До способу життя працівників чужинецьких дипломатичних місій ця заборона не мала б стосуватися, однак іранці, очевидно зі заздрощів, керуються правилом: „Сам не гам й іншому не дам".

ДВІ АМЕРИКАНСЬКІ летунські лінії Делта і Амерікан стараються всіми можливими засобами привернути собі колишні дні своєї величі та слави. Щоб знову збагатити свої фінансові спроможності, обидві лінії застановляються над скороченням робітничого складу та іншими можливостями. Делта крім цього хоче створити нову безпретенсійну та дешеву повітряну лінію, щоб в цей спосіб дати змогу якнайбільшій кількості громадян користуватися повітряною транспортацією, що було б фінансово дуже корисним також і для Делти.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для ЧЛЕНІВ 234-го ВІДДІЛУ УНСоюзу в ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж.

Після смерти довголітнього секретаря 234-го Відділу
бл. п. МИХАЙЛА ХИТРИ
обов'язки секретаря цього Відділу
перебрав з 1-им вересня 1993 року
Євген Осціславський

Просимо членів 234-го Відділу звертатися у всіх справах членства та забезпечення і пересилати членські вкладки на адресу:

Mr. Eugene Oscislawski
548 East Curtis Street, Linden, N.J. 07036
Тел.: (908) 925-3493

ВСУПЕРЕЧ ЗАГАЛЬНИМ поняттям, що найбільша кількість незаконних іміґрантів у ЗСА — це китайці та громадяни Латинської Америки, Департамент плянування в Ню Йорку, базуючись на найновіших статистичних даних, ствердив, що в нюйоркському стейті знаходиться друга з черги найбільша кількість, після Каліфорнії, незаконних іміґрантів. А найцікавіше, що перед серед назаконних іміґрантів ведуть громадяни Еквадору, Італії та Польщі. Серед 18 міл. населення нюйоркського стейту 490,000 — незаконні іміґранти, з яких 80 відсотків живе у місті Ню Йорку.

ПІСЛЯ ШЕСТИМІСЯЧНОЇ перевірки військових потреб Уряд президента Билла Клінтона запропонував новий плян для зменшення американської військової сили, який в основному базується на доктрині, запропонованій ще Урядом колишнього президента ЗСА Джорджа Буша. Пропонований Пентаґоном плян, що його підтримав також президент Б. Клінтон, передбачає зменшення збройних сил ЗСА до 1.4 міл. чоловік з 1.7 впродовж наступних п'яти років.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ПУЩАК член УНС Відд. 14-го Т-ва „Січ" в Нюарку, Н.Дж.померла 22-го жовтня 1992 року на 71-му році життя. Нар. 6-го березня 1921 року на Україні. Членом УНС стала 1968 року. Залишила у смутку мужа Івана. Похорон відбувся 26-го жовтня 1992 року на цвинтарі Голлівуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДОРІС ФЕДИНА член УНС Відд. 373-го Т-ва „Сестри любови" в Ст. Луїз, Мо. померла 24-го травня 1993 року на 63-му році життя. Нар. 18-го серпня 1929 року в Бірмінґгем, Алябама. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку мужа Віліяма і пасербицю Діяну Делі. Похорон відбувся на цвинтарі Jefferson Barracks Nat. Cem. in St. Louis, Mo.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослава Вілямс, секр.

ЙОСИФ МОРОЗ член УНС Відд. 465-го Т-ва ім. І. Франка в Ляшіні, Кве. Канада, помер 29-го травня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 1-го листопада 1927 року в Добромиричах на Холмщині. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Теклю; дітей: сина Богдана і дочку Галину та сестру Ґалину на Україні з мужем і дітьми, та багато приятелів. Похорон відбувся 1-го червня 1993 року на католицькому цвинтарі в Ляшіні, Кве. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Мороз, секр.

ВОЛОДИМИР ДЕЦИК член УНС Відд. 22-го і 221-го в Чикаґо, Ілл. помер 19-го травня 1993 року на 74-му році життя. Нар. 5-го липня 1918 року в Україні. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Тіллі, дочок Роксану і Христину та родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Б. Олек, секр. 22-го Відд.
Майк Карачевський, — 221 Відд.

ВІЛЛЯРД А. КЛЯУЗЕР член УНС Відд. 147-го Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентаун, Па. помер 23-го квітня 1993 року на 88-му році життя. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку дружину Гілду, дочок: Гленну Моррісон з мужем Робертом, Фейт М. Бін з мужем Ричардом, Ненсі Е. Ґудвин з мужем Робертом, Керін Л. Шімер з мужем Волтером; сестру Алтеу Єґер; 9 внуків і 10 правнуків.

Вічна Їй Пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.

Інж. ДМИТРО МАРУЩАК член УНС Відд. 440-го Т-ва ім. „Тараса Чупринки" в Торонто, Онт. помер 14-го лютого 1993 року на 84-му році життя. Нар. 1908 року в селі Говилів, Теребовля, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Марію і сина Олега. Похорон відбувся 16-го лютого 1993 року на цвинтарі Парк Ловн в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Софія Куца, секр.

КОРНИЛО БОРОДАЙКО член УНС Відд. 243-го Т-ва ім. св. Михаїла в Чикаґо, Ілл. помер 16-го травня 1993 року на 96-му році життя. Нар. 1897 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Александру, сина Алекса з дружиною і дочку Марту. Похорон відбувся 19-го травня 1993 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАРОЛИНА К. КУРАХ член УНС Відд. 171-го Т-ва ім. Лесі Українки в Джерзі Сиґі, Н.Дж. померла 3-го червня 1993 року на 86-му році життя. Нар. 4-го липня 1906 року в Польщі. Членом УНС стала 1923 р. Залишила у смутку дві дочки, одного сина, 13 внуків, 26 правнуків і 2 праправнуків. Похорон відбувся 7-го червня 1993 року на цвинтарі св. Катерини в Тітудвіл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Ґеновефа Куфта, секр.